



**Vanhin Adilson de
Paula Parrella**

seitsemänkymmenen koorumista

Suojassa mudalta

”Mä tahdon rakastaa Ja ilomielin auttaa”

(Lasten laulukirja, s. 43).

Perheemme asui São Paulossa Brasiliassa. Meidän tiemme toisella puolella oli mangrovemetsä. Mangrovemetsissä risteilee puiden välissä jokia. Maaperä on hyvin mutaista.

Monet ihmiset rakensivat taloja sille mutaiselle maaperälle. He laittoivat mutaan valtavia puunrunkoja. Sitten he rakensivat talonsa puunrunkojen päälle. Mutta kun satoi, joki tulvi. Vesi nousi ihmisten taloihin. Silloin ihmisillä ei ollut enää paikkaa, missä nukkua öisin.

Kun niin tapahtui, isäni kutsui heidät kaikki meidän kotiimme. Joskus meillä oli jopa 15 ihmistä! Hän toi heidät olohuoneeseemme ja antoi heille huopia. Äiti valmisti heille jotakin syötävää. Sitten he nukkuivat yön meidän kodissamme.

Näin kävi ainakin kolme tai neljä kertaa. Muistan mietineeni: ”Kovinkaan monet ihmiset eivät ottaisi kotiinsa muukalaisia.” Isäni päästi kotiimme nukkumaan ihmisiä, joita hän tuskin tunsi! Mutta sitten ajattelin: ”Heillä ei ole muutamaakaan paikkaa minne mennä.”

Vanhempani tekivät aina kaikenlaista auttaakseen ihmisiä. Mutta heidän palvelemisensa oli muutakin kuin vain auttamista ja antamista. Se oli rakkauden osoittamista lähimmäisillemme, silloinkin kun lähimmäisemme oli joku, jota emme tunteneet hyvin.

Meidän tulee auttaa ihmisiä, jotka ovat avun tarpeessa. Meidän tulee auttaa heitä kaikin mahdollisin keinoin. Meidän ei pidä rajoittaa sitä, mitä teemme ihmisten auttamiseksi. Voimme antaa suojaa ja tarvikkeita. Voimme antaa aikaamme. Voimme kertoa, mitä tiedämme taivaallisesta Isästä ja Jeesuksesta Kristuksesta, varsinkin nyt jouluna. ■

